

«Веселий, ясний був деньочок...» (1891)

Глібов Леонід Іванович

Веселий, ясний був деньочок.
Пішов я в поле погулять,
Щоб любим дітям на віночок
Волошок в житі назбирать.
Тихенько нива шелестіла,
Вітрець тепленький подихав,
Сіножать квітами пахтіла,
І жайворонок десь співав.
Згадав і я весну, співаю...
Дивлюсь — сидить... зовсім козак:
Чуприна, вуси... не вгадаю...
Чи то мені здається так?
Я довго-довго придивлявся...
Се, може, скарб мені явивсь?
І вже був трошечки злякався,
А потім годі — роздививсь.
«Здоров! — гукаю,— де ти взявся?
Та ще в зеленому брилі?»
Козак тихенько засміявся:
«Я,— каже,— виріс із землі».
«Хіба ж пристало козакові
Отут сидіть? — промовив я,—
У темнім лузі, у діброві
Витає славонька твоя».
«Тут,— каже,— доля посадила,
Щоб всякий зневажав мене,
Вже аж чуприна заболіла:
Хто схоче, той і ускубне».
«Так що ж,— кажу,— що посадила!
А ти б не слухав та й утік:
Весела воля дасть і крила...
А то надувсь, як той кулик».
«Де ж тая воля, тії крила? —
Козак промовив сміючись,—
Козацьку волю квочка вбила,
І козаки на сміх здались.
Шаблюк нема — гримить качалка;
Похід — у гості до куми;
Тепер жіночая кибалка
Страшніш турецької чалми».
І він замовк, мов зажурився,
Над споришем похнюпив ніс;
Від вітру чуб зашевелився,

І довгий вус його повис.
Прийшлося терпіть лиху годину...
Хто ж він такий, козак чудний,
Що всякий смиче за чуприну,
А він сидить — мовчить дурний?

Все несподівано на світі:
Ти так, а вийде онде як;
Шукав волошечок у полі,
А тут тобі приплівсь козак.
Старовину прийшлося згадати —
І сміх і горе... ох-ох-ох!
То не козак сидів чубатий,
То був кудрявчик наш — *горох*.

[1891]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/veselyi_yasnyi_buv_deniochok